

„Blade af Satans Dagbog“.

Den nye Paladsteater-Film.

Paladsteatret fremfører i denne Uge den længe debatterede Filmatisering af *Edgar Høyers* fire Fortællinger: »Blade af Satans Bog«.

Hr. Høyers Bog er bygget over den Tanke, at Gud har forstødt Lysets Engel og gjort ham til Satan med den Forbandelse, at hver Gang han frister Menneskene til at gøre det Onde, skal det yderligere skrives paa hans Regnebrædt, medens der skal gaa lidt af hans Gæld, hvergang det Onde, han gør, vender sig til det Gode. Satan vandrer da som Fristeren mellem os her paa Jorden, og det samme Thema varieres fire Gange. Først faar man det ny Testaments Beretning om Jesu Lidelseshistoria. Her optræder Satan som en Farisæer, der forleder Judas. Det næste Billede er en Inkvisitions-Historie fra Middelalderen, hvor en Munk for at tilfredsstille sin Elskov til en ung Pige, drives til at forraade baade hende og hendes Fader til Inkvisitions Pinebæk og Baal. I den tredje tvinger Satan igen Elskoven til at lokke en ung Mand fra den franske Revolutionstid til at tvinge saavel sin Elskede som hendes Moder og selve Dronning Marie Antoinette til Jakobinernes Guillottine. Og endelig føres man ind i den endnu ganske friske rød-hvide Kamp i Finland, hvor Judas-Skikkelsen, atter af forsmaaet Elskov, slutter sig til de Røde for at bringe Fortræd over de Hvide. Men her lader Forfatteren foregaa et Under midt i Satans Djævelskab. En ung Moder dræber sig selv og opofrer sig for at frelse Finland. Det er saa nobelt et Træk, at Gud stryger et Par Poster paa Satans Regnebrædt, om hvilket dog Hr. Høyer til sidst meddeler, at det ikke desto mindre Aar for Aar bliver større.

Edgar Høyer har aldrig været nogen stor Digter. Han er det heller ikke i disse Fortællinger, der er altfor skematisk og tørt konstruerede. I de sidste Blade af hans (om man saa maa sige) Satans Bog staar han heller ikke rigtig paa samme Side som Vorherre, der jo lod sin Søn optræde som Proletariatets Talsmand mod sin Tids Rige, og som, hvis han selv senere skulde have anbragt sin Judas, nok vilde have ladet ham forraade ikke de Riges Sag, men de Fattiges baade under den franske Revolution og den finske.

Hvor mange flere, langt mere udmærkede Blade til sin Bog kunde Forfatteren ikke have fundet, hvis han havde gennemsegt det franske Kongedømmes og Zarismens Historie!

Denne Mangel paa Logik og indre Sandhed præger Filmen. Dens Emne selv gør den desuden tung og dystert og alt andet end munter at overvære. Dens første Afdeling med Jesu Lidelseshistorie er nærmest at tage som et Passions-Skuespil i Billeder, og i de senere savner man føleligt en Smule Fantasi fra Forfatterens Side.

Til Gengæld maa man erkende, at der fra den tekniske Side virkelig er gjort det bedste for at bringe denne Film op over det almindeligt danske. Baade Nordisk Filmkompagni og dens Instruktør Hr. Dreyer har al mulig Ære af Iscenesættelsen, der ofte meget heldigt er gjort efter de største amerikanske Forbilleder. Enkelte af Billederne er udmærket sat op og er fulde af smukke Enkeltheder. Filmen har uden Tvivl været et vældigt Arbejde, hvori der er nedlagt stor Energi og gjort en betydelig kunstnerisk Indsats.

Ogsaa dansk Skuespilkunst fejrer en lille Triumf. *Helge Nissen* gennemfører sin store Rolle som Satan med de diskrete Midler og uden paa mindste Maade at lade sig friste af den traditionelle Mefistofeles-Figur. Og ogsaa alle de andre kendte København-Skuespillere holder sig strengt og redeligt indenfor Kunstens Love. Mellem Bifigurerne ser man saa kendte — og paa Filmen usædvanlige — Ansigter som *Sven Schouder*, *Ebon Strandin*, *Bjørn Hall-dén* og gamle *Peter Wilh.* Men det Ansigt, der med sin store Udtryksfuldhed — sit ganske sjældent fint nuancerede Mimespil — lyser klarest over denne Film, er dog *Clara Wieths*. Hun hører ikke blot til Scenens, men ogsaa til Filmens Store.

g.w.

Socialdemokraten 26.1.1921.

